

ПАРЦАЛЕНА ПРИНЦЕСА

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

КНИГА ПЪРВА

ерин уот

Превод от английски Красимира Абаджиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Paper Princess*

Copyright © 2016 by Erin Watt

All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1961-8

*На Марго, с благодарност за
съпричастния ентузиазъм
в общата ни работа*

ГЛАВА 1

– ЕЛА, ВИКА ТЕ ДИРЕКТОРЪТ – КАЗВА ГОСПОЖА Уиър, когато влизам в часа ѝ по увод във висшата математика.

Поглеждам часовника си, който е точен. До девет има една минута.

– Но аз дори не съм закъсняла.

Часовникът е може би най-скъпата ми вещ. Мама ми е казвала, че е бил на баща ми. Семенната му течност и часовникът – това е останало от него.

– Не става дума за закъснение... този път.

Обичайно строгият поглед на математичката е смекчен и интуицията ми изпраща предупреждение към задрямалия мозък. При госпожа Уиър няма пет-шест и затова я харесвам. Тя се отнася към учениците така, сякаш са в часа ѝ, за да учат истинска математика, а не някакви бабини деветини как да обичат ближния и тъпотии от този род. Ето защо съчувстващият ѝ поглед означава, че при директора ме очаква нещо ама наистина кофти.

– Добре – кимам аз, тъй като не знам какво друго да кажа, и тръгвам към директорския кабинет.

– Ще ти пратя домашното на имейла – вика учителката след мен. Вероятно си мисли, че след срещата с директора ще се разстроя и няма да се върна в час, но той не би могъл да ме уплаши с нищо по-лошо от преживяното от мен досега.

Когато се записах първа година в гимназията „Джордж Вашингтон“, вече бях загубила всичко важно в живота. Ако директорът Томпсън бе разбрал, че всъщност не живея в района на училището, щеше да се наложи да шикалкавя, за да печеля време. Ако се наложи да се преместя, това ще е най-лошото, което би могло да ми се случи, но ще го направя и толкова.

– Как си, Дарлийн?

Училищната секретарка е със старомодна прическа, подстригана до ушите, и почти не вдига поглед от списание „Пийпъл“.

– Седни, Ела. Господин Томпсън ще те извика всеки миг.

С Дарлийн си говорим на „ти“. Уча в „Дж. В.“ само от месец, но често посещавам директора заради безкрайните си закъснения. Не успявам да идвам навреме, тъй като работя вечер и не слагам глава на възглавницата преди три сутринта.

Протягам врат и надничам през щорите между секретарската стая и кабинета. Някой седи срещу директора, но виждам само рязко очертана челюст и тъмнокестенява коса. Нищо общо с моята външност. Аз съм толкова руса и синеока, че няма накъде повече. Според мама това е дар

от моя спермодонор.

Човекът в кабинета прилича на търговски пътник – от онези, които биха дали на мама пачка пари, за да се прес-трува на тяхна приятелка за една вечер. Някои мъже из-питвали повече задоволство от това, отколкото от секс. Така поне твърдеше мама. Аз нямам опит в тези неща... все още. И се надявам никога да нямам. Завършвам гим-назия, отивам в колеж, вземам съответната степен и жи-вея нормален живот.

Някои деца мечтаят да обикалят света, да имат спорт-ни коли, големи къщи. А аз? Аз искам да имам апарта-мент, пълн хладилник и добра заплата за работа, която да е лишена от всякакви чувства.

Мъжете в кабинета не спират да говорят. Минават пет-найсет минути, а те продължават да плямпат.

– Дарлийн, ще изпусна часа по математика. Може ли да дойда, когато господин Томпсън не е зает?

Старая се да говоря колкото може по-учтиво, но по-ради немалкото години, прекарани без съществено съ-жителство с възрастен – моята прекрасна, вятърничава майка не се брои, – ми е трудно да се държа със задължи-телното за подрастващите покорство.

– Не, Ела. Господин Томпсън ще се освободи всеки мо-мент.

Този път е права, тъй като вратата се отваря и директо-рът застава на прага. Висок е около метър и седемдесет и все едно е завършил гимназия миналата година. Кой знае как, но успява да излъчва и внушава чувство на отговор-ност.

– Госпожице Харпър, заповядайте.

Къде? В кабинета? Докато Дон Жуан е вътре?

– Имате посетител – заявявам, макар това да е повече от очевидно. Долавям нещо подозрително и вътрешното ми чувство ме подтиква да изчезна. Но ако хукна, ще прецакам внимателно планирания си с месеци живот.

Томпсън се обръща и поглежда Дон Жуан, който се надига и ми маха с голямата си длан.

– Господинът е тук, за да се срещнете. Заповядайте.

Влизам с неохота и заставам до вратата. Томпсън я затваря и пуска щорите. Съвсем се изнервям. После сочи стола, на който бе седял Дон Жуан.

– Седнете, моля.

Скръствам ръце и гледам заплашително. Ще седна на куково лято.

Директорът въздиша примирено и сяда зад бюрото. Това ме притеснява още повече – щом отсега се предава, значи следва нещо доста неприятно.

Той взема куп документи от бюрото и казва:

– Ела Харпър, това е Калъм Роял.

Роял ме гледа така, сякаш вижда момиче за пръв път. Усещам, че скръстените ръце притискат гърдите ми една към друга и ги разкръстосвам.

– Приятно ми е, господин Роял.

На всички ни е ясно, че мисля обратното. Гласът ми го изважда от хипнотичното съзерцание. Той тръгва към мен и преди да помръдна, хваща дясната ми ръка с две ръце.

– Боже мой, ти си негово копие. – Шепне, за да го чуя само аз. После се сеща къде е и се здрависва. – Казвай ми Калъм.

Думите му звучат странно. Сякаш му е трудно да ги произнесе. Дърпам ли, дърпам ръката си, ала този тип я стиска. Чак когато господин Томпсън се покашля, се сепва и я пуска.

– За какво става дума? – настоявам аз. На седемнайсет съм, другите са доста по-възрастни и тонът ми не е подходящ, ала никоой дори не мигва.

Господин Томпсън прокарва пръсти през косата си.

– Не знам как точно да се изразя и затова ще говоря направо. Господин Роял ме уведоми, че и двамата ви родители са мъртви и че той е ваш настойник.

Сепвам се, но за миг. Само докато шокът се превърне във възмущение.

– Дрън-дрън! – заявявам аз, преди да съумея да реагирам с подобаващо приличие. – Нали мама ме записа в училището. Имате подписа ѝ на бланката.

Сърцето ми бие до пръсване, тъй като подписът е мой. Фалшив подпис, с който бих могла да управлявам живота си. Макар да съм непълнолетна, от петнайсетгодишна съм възрастният в семейството.

Чест прави на господин Томпсън, че не ме строява за сквернословното възмущение, а само развява купчината документи.

– Тук пише, че искът на господин Роял е законен.

– Той лъже! Никога не съм го виждала и ако разрешите да тръгна с него, много скоро ще научите, че едно момиче от „Дж. В.“ е станало жертва на организиран секс трафик.

– Права си, наистина не сме се виждали, но това не променя фактите – обажда се господин Роял.

– Дайте да видя. – Грабвам документите от ръцете

на Томпсън. Очите ми се плъзгат по страниците, без да чета. *Настойник... покойни... завещание...* Думите не значат нищо. Калъм Роял е напълно чужд, непознат човек. Точка.

– Ако майка ви дойде, ще изясним нещата – предлага господин Томпсън.

– Ела, доведи майка си и аз ще оттегля иска. – Роял говори с мек тон, но аз долавям и железни нотки. Той знае нещо.

Обръщам се към директора. Хвърлям документите на бюрото и ги соча.

– Бих могла да ги изфабрикувам на компютъра в компютърната зала. Не ми трябва дори фотошоп.

Долавям несигурния му поглед и продължавам да говоря настоятелно:

– А сега трябва да се връщам в час. Срокът току-що започна и не искам да изоставам.

Томпсън облизва устни и се колебае, а аз го гледам с най-голямата убедителност, на която съм способна. Нямам баща. И със сигурност нямам настойник. А ако имам, къде е бил този кретен през цялото време, докато мама се мъчеше да свърже двата края, когато страдеше с непоносими болки от рака и плачеше на леглото в хосписа, защото щеше да ме остави сам-сама? Къде беше той *тогава*?

Томпсън въздиша.

– Добре, Ела, отивай в час. С господин Роял трябва да обсъдим още някои неща.

Роял възразява:

– Документите са законни. Познавате и мен, и семейството ми. Не бих дошъл, ако всичко това не е истина,

нали?

– Перверзни типове колкото щеш – презрително подхвърлям аз. – Дай им да си измислят какви ли не истории.

Томпсън маха с ръка.

– Достатъчно, Ела. Господин Роял, всичко това е ново за нас и след като се свържа с майката на Ела, ще изясним нещата.

Настойникът ми не се предава и изтъква колко важен човек е и как семейство Роял не лъжат. Очаквам едва ли не да се сравни с малкия Джордж Вашингтон и легендарното самопризнание „Аз не мога да лъжа“ пред пострадалото от бравичката му черешово дърво*. Докато двамата мъже се препират, аз се измъквам и лъжа Дорийн:

– Отивам до тоалетната и се връщам в час.

– Добре – хваща се тя. – Ще кажа на учителката.

Не отивам в никаква тоалетна. И не се връщам в стаята. Бързам към автобуса и го вземам до последната спирка.

Оттам до апартамента под наем за жалките петстотин долара е трийсет минути пеша. Имам спалня, захабена баня и холче с кухня, миришеци на мухъл. Но пък е евтино и хазайката се съгласи да ѝ плащам в брой, без да проверява коя съм и каква съм.

Не познавам Калъм Роял, но знам, че появяването му в Къркуд е лоша, наистина лоша новина. Документите не бяха фотошопнати. Бяха истински. Но така или иначе, няма да се оставя в ръцете на някакъв паднал от небето

* Разказвани са много истории за пословичната честност на Вашингтон като дете. Една от най-известните е за това как той, за да изпробва нова брадва, отсича черешово дърво. Когато баща му опитва да разбере кой е злосторникът, той изрича една от най-прословутите реплики в американската история: „Не мога да лъжа, аз бях този, който отсече черешата“. – Бел. ред.

непознат.

Животът ми си е *мой*. Аз го живея. И направлявам.

Изваждам учебниците от раницата и на тяхно място слагам дрехи, тоалетни принадлежности и последните си спестявания – хиляда долара. По дяволите! Трябва бързо да спечеля някакви пари и да изчезна от града. Съвсем съм закъсала. Преместването ми струваше около две хиляди – автобусни билети, пръв и последен наем, депозит за евентуални повреди в апартамента... Жалко за неоползотворения наем, но без съмнение тук не бива да се задържам повече.

Отново бягам. Цял живот бягам. С мама все бягахме. От гаджетата ѝ, от извратените ѝ началници, от социалните служби, от мизерията. Хосписът беше единственото място, в което останахме по-дълго, и то само защото тя умираше. Понякога си мисля, че вселената е решила да бъде нещастна.

Седя на леглото и се съдържам да не се разплача от безсилие, гняв и да, от страх. Разрешавам си петминутка за самосъжаление и вдигам телефона. Майната ѝ на вселената.

– Здравсти, Джордж, обаждам се относно предложението за работа в „Деди Джи“.

В момента работя на пилоната в „Мис Кенди“, безобиден клуб, където се събличам по прашки и лепенки на гърдите. Парите не са лоши, но не са и много. Вече няколко седмици Джордж ме навива да се преместя в „Деди Джи“, където се съблича всичко, но аз не се съгласявам, тъй като нямаше причина. Сега обаче причина има.

Благословена съм с тялото на мама. Дълги крака. Тън-

ка талия. Бюстът ми не е внушителният размер D, ала Джордж твърди, че харесва моите неголеми, ала щръкнали гърди заради момичешката им форма. Инак в клуба не се водя като Ела Харпър, а като трийсет и четири годишната Маргарет Харпър. Моята починала майка. Доста зловещо, ако се замислиш, но аз гледам да не се замислям.

Когато си на седемнайсет, изборът на почасова работа, с която да можеш да плащаш сметките си, е доста ограничен. Търговия с наркотици, проституция, стриптийз. Все нелегални занимания. Аз избрах последното.

– Браво на теб! Страхотно! – радва се Джордж. – Довечера имаме нужда от трета танцьорка. Облечи униформа на ученичка в католическо училище. Мъжете ще полудеят.

– Колко?

– Какво колко?

– Колко кеш, Джордж?

– Петстотин плюс бакшишите. А ако искаш да танцуваш в скута на клиентите, по сто на танц.

Шемет. Значи мога да направя хилядарка за една вечер. Потискам безпокойството и колебанието, сега не е моментът за морален дебат. Трябват ми пари и стриптийзът е един от най-безобидните начини да ги спечеля.

– До скоро. Запази ми колкото може повече клиенти за танците.

ГЛАВА 2

„ДЕДИ ДЖИ“ Е ВЕРТЕП, НО В ГРАДА ИМА И МНОГО по-долни свърталища. Все едно да кажеш: „Хапни от разваленото пилешко, че не е толкова вмирисано и мухлясало като другото месо“.

Калъм Роял не излизаше от главата ми. Ако имах лаптоп и интернет, щях да го проверя в Гугъл, но старият ми компютър не работи и нямам пари за нов. Не искам да ползвам компютрите в библиотеката, пък и ме е страх да изляза, да не би Роял да ме чака на улицата.

Кой е той? И защо смята, че ми е настойник? Мама никога не го е споменавала. За миг си помислих, че може да ми е баща, но според документите баща ми е починал. А и не вярвам мама да ме е лъгала, че се е казвал Стив. А не Калъм.

Стив. Името винаги бе ми звучало някак изкуствено. Все едно детето ти да настоява: „Мамо, разкажи ми за татко!“, а ти се чудиш какво да отговориш и изтърсваш първото име, което ти идва на ум: „Ами, миличко, той се

казва... Стив“.

Мразя мисълта, че мама може да ме е излъгала. Двете винаги си казвахме истината.

Избивам Калъм от главата си, тъй като довчера е дебютът ми в „Деди Джи“ и не бива да се разсейвам с мисли за някакъв непознат на средна възраст с костюм за хиляда долара. В клуба има предостатъчно мъже на средна възраст, за които да мисля.

Претърпкано е. Вечерта с ученички католички е безспорен хит. Масите и сепаретата около дансинга са заети, но във ВИП ложата над сцената няма никого. Нормално. В малкия град Къркуд, който се намира до Ноксвил, Тенеси, няма много випове. Градът е работнически и повечето жители не стигат и до нивото на средната класа. Ако печелиш повече от четирийсет хиляди годишно, минаваш за ужасно богат. Затова живея тук. Наемите са ниски, а училищата – прилични.

В гримьорните цари оживление. Полуголите жени ме оглеждат. Някои кимат, други се усмихват и отново се заемат с нагласяването на жартиерите или грима си.

Само една се втурва към мен.

– Пепеляшка, нали?

Това е сценичното ми име в „Мис Кенди“. Навремето беше подходящо.

– Аз съм Роуз – представя се тя. – Джордж ме помоли да ти помагам с каквото мога.

Всеки клуб си има нещо като грижовна майчица. По-възрастна жена, която съзнава, че губи битката с гравитацията, и се старее да е полезна по друг начин. В „Мис Кенди“ това беше застаряващата изрусена Тина, която ме

взе под крилото си от първия ден. А тук ролята на закрилница играе застаряващата червенокоса Роуз, която кудку-дяка угрижено, докато ме води към костюмите.

– Това е за после – казва тя, когато протягам ръка към ученическата униформа, и ми подава черен корсет с кръс-тосани шнурове и черни копринени прашки.

– С това ли ще танцувам? – Едва си поемам дъх, докато се напъхвам в корсета, и се мъча да отпусна шнуровете отпред.

– Горната част не е толкова важна – засмива се Роуз. – Пъхай дупето си и яхай Тузара.

Поглеждам я учудено.

– Мислех, че ще бъда на сцената.

– Джордж не ти ли каза? В ложата те чака специален клиент.

Моля? Та това е първата ми вечер! В „Мис Кенди“ танцуваш няколко пъти и чак тогава може да правиш индивидуално шоу по желание на клиент.

– Сигурно е някой, който те познава от предишния клуб – обяснява Роуз. – Държи се доста тузарски, сякаш заведението е негово. Даде пет стотака на Джордж и му каза да те „прати“. – Роуз ми намига и добавя: – Дръж се както трябва и ще изкараш още някой и друг стотак.

Тя се запътва към една от танцърките, а аз стоя и се питам дали постъпих правилно.

Гледам да се държа така, сякаш съм непоклатима. И в известен смисъл съм такава. Била съм бедна и гладна. Отгледана съм от стриптийзборка. Ако се наложи, знам как да отвърщам на удари. Но съм само на седемнайсет. И понякога се чувствам твърде млада за такъв живот. Не-

веднъж ми се е случвало да се огледам и да си кажа: *Моего място не е тук.*

Но ето че съм *тук*. Без пари. И ако искам да живея нормалния живот, към който отчаяно се стремя, трябва да осъществя любезно описаното от Роуз яхане на Тузара.

Джордж е в коридора. Той е едър, с брада и добри очи.

– Роуз каза ли ти за клиента? Чака те.

Кимам и преглъщам.

– Нищо повече от танц в скута, нали?

Той се засмива.

– Повечето зависи от теб, но ако те докосне, Бруно ще го изхвърли на мига.

Радвам се, че клубът държи на правилото да не се посяга на стоката. Танцуването за гадни мъжища се търпи, когато гнусните им ръце са далеч от теб.

– Ще се справиш – потупва ме Джордж. – Ако те пита, на двайсет и четири си. Тук никой не е на повече от трийсет, нали знаеш?

А на под двайсет? Сдържам се и не питам. Той не може да не знае, че лъжа за възрастта си. Половината момичета в клуба лъжат. Животът ми може и да е тежък, но никак, ама никак не приличам на трийсет и четири годишна. Благодарение на грима изглеждам на двайсет и една. Почти...

Джордж влиза в гримьорната, аз поемам дъх и тръгвам.

Прелъстителните трели на музиката се носят в залата, „ученичката“ на сцената разкопчава униформената си блуза и мъжете пощуряват при вида на прозрачния сутиен. Към сцената политат долари. Ето това е важно за мен. Парите. Майната му на всичко друго.

И все пак ми е съвестно, че заряхах „Дж. В.“ и учители-

те, които като че ли наистина бяха добри. Нищо, ще си на-
меря друго училище в друг град. Там, където Калъм Роял
няма да може да ме намери.

Ала съм закъсняла. Застивам на място. Самият Калъм
Роял е пред ВИП ложата и ме сграбчва за лакътя.

– Ела! – прошепва името ми.

– Пусни ме – казвам колкото може по-спокойно, ала
ръката ми трепери, докато се опитвам да я измъкна.

Той не ме пуска, докато от полумрака не се появява
мъж скала с тъмен костюм.

– Без пипане – заявява охранителят.

Роял пуска ръката ми, сякаш пари като лава. Хвърля
поглед към охранителя Бруно и се обръща към мен. Не от-
лепя очи от лицето ми, за да не гледа разголеното ми тяло.

– Трябва да поговорим.

Дъхът на уиски почти ме събаря.

– Нямам какво да ти кажа. Не те познавам – отсичам
аз.

– Аз съм твоят настойник.

– За мен си непознат! И ми пречиш да работя.

Роял зяпва.

– Ясно. Ами захващай се за работа тогава!

Какво?!

Той ме поглежда присмехулно и се запътва към плюше-
ния диван. Сяда, разтваря колене и продължава да ми се
присмива.

– Хайде, платил съм си.

Сърцето ми се разтуптява. Това няма да го бъде. Няма
да танцувам за него.

С крайчеца на окото си виждам, че Джордж се прибли-

жава и ме гледа въпросително.

Преглъщам. Доревава ми се, ала се понасям към Роял с престорена увереност.

– Значи искаш да ти танцувам, а татенце? Дадено!

Сълезите ми напират, но няма да потекат. Тренирана съм да не плача пред хора. Последният път, когато плаках, беше до леглото на покойната ми майка, но и тогава се разревах, след като сестрите и лекарите излязоха от стаята.

Заставам срещу Калъм Роял и забелязвам, че изражението му е доста притеснено. Завъртам бедра в тон с музиката. Инстинктивно. Наистина инстинктивно, тъй като танцуването е в кръвта ми. То е част от мен. Когато бях малка, мама успяваше да спести пари, за да вземам уроци по модерен балет цели три години. Когато парите свършиха, тя гледаше видео или се промъкваше на уроците в културния център, докато не я изгониха, за да ми преподава у дома.

Обичам да танцувам и съм много добра, но не съм толкова глупава, та да си въобразявам, че това ще бъде кариерата ми, ако, разбира се, не се отдам на стриптийза. Моята кариера ще бъде практична. Бизнес или право. Нещо, с което да печеля добре. Танцуването е глупава момичешка мечта.

Плъзгам сладно ръце по корсета и клиентът ми стене. Това не е стонът, който обикновено чувам от възбудените мъже, а е по-скоро нещо като тъжен вопъл.

– Сигурно се обръща в гроба. Това не е редно – сподавено изрича Роял.

Не продумвам. Все едно го няма.

Отмятам коса назад и изпъчвам гърди. Усещам погледа на Бруно зад гърба си.

Сто долара за десет минути танц, като вече избутах две. Остават осем. Ще се справя.

При следващото завъртане Роял хваща бедрата ми.

– Не! Стив не би искал да правиш това!

Думите му ме сепват и не успявам дори да мигна. Той скача, широките му рамене ме блъскат, залитам назад и крещя:

– Остави ме!

Роял не ме чува. Понася ме на рамо като парцалена кукла и дори Бруно не може да го спре.

– Дръпни се! – вика той на охранителя. – Момичето е на седемнайсет! Непълнолетна е, а аз съм ѝ настойник и се кълна, че ако ме спреш, ще извикам ченгетата и всички перверзни типове, начело с теб, ще отидат в затвора заради противозаконна дейност с малолетни!

Бруно може да е мутра, но не е тъп. Подвива опашка и изчезва.

Аз обаче не съм толкова лесна. Удрям с юмруци по гърба на Роял, дера с нокти скъпото му сако и крещя:

– Пусни ме!

Не ме пуска. И никой не го спира на път към изхода. Клиентите подсвиркват, подвикват и не отлепят очи от момичето на сцената. Забелязвам, че Джордж стои до Бруно, който гневно шепне в ухото му, преди да изчезнат в полумрака. В следващия миг ме лъхва хладният въздух на улицата.

Калъм Роял ме носи на рамо, а елегантните му обувки потропват по напукания асфалт на паркинга. Звън на

ключове, бийпкане, отваряне на врата и аз се озовавам на
кожена задна седалка. Затръшване на врата. Колата тръг-
ва.

Боже мой. Отвличат ме.